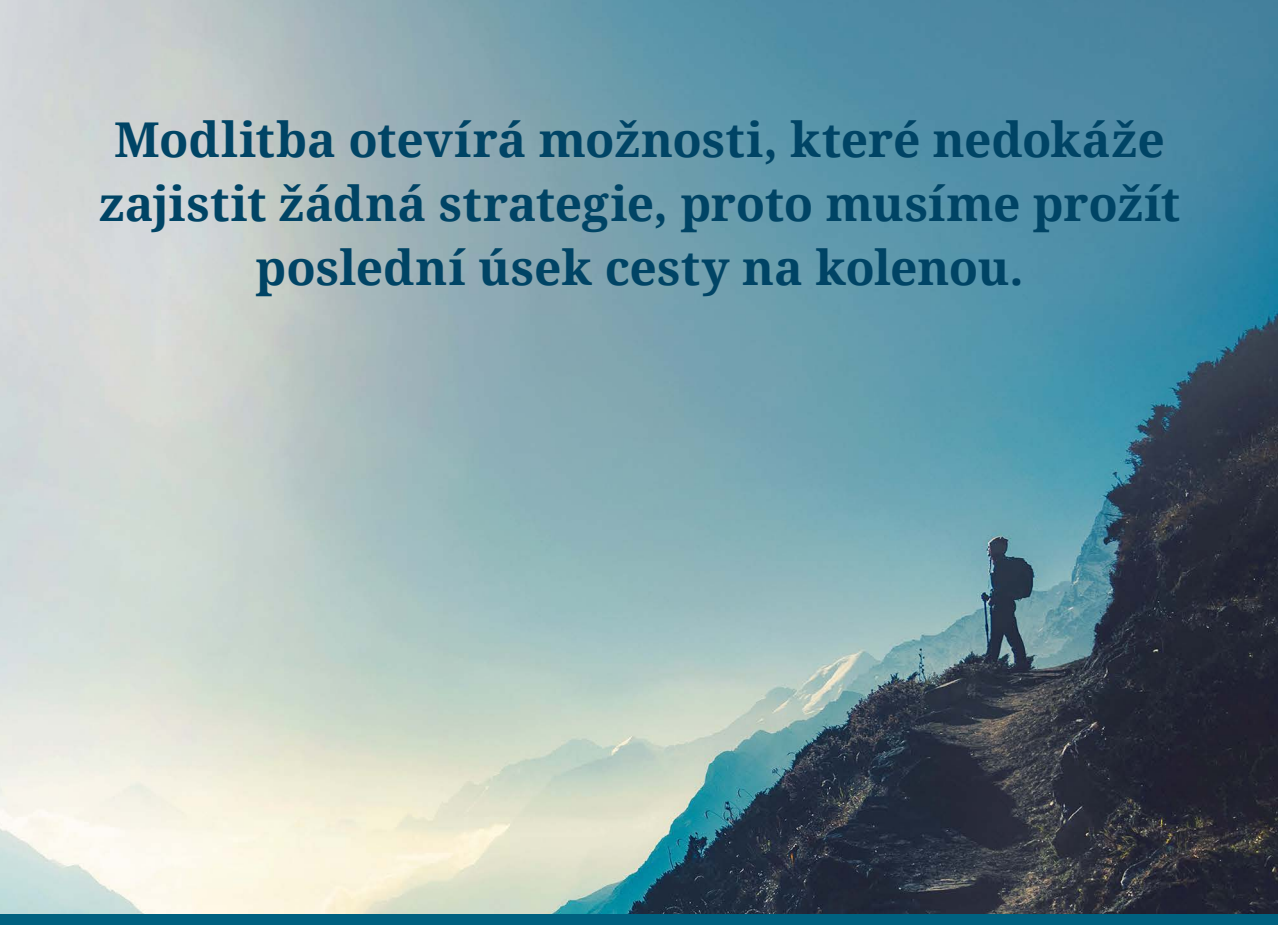

Zakotveni
v Písmu
Zaměřeni
na poslání
Modlitební týden 2026

Modlitba otevírá možnosti, které nedokáže zajistit žádná strategie, proto musíme prožít poslední úsek cesty na kolenou.

Hlavním autorem přednášek je Shawn Boonstra, zástupce šéfredaktora časopisu *Adventist Review*. Vyrůstal v Britské Kolumbii v Kanadě. V době dospívání se stal adventistou a zanedlouho začal vyučovat Bibli. Tato služba ho nakonec vedla k desítkám let pastorační služby, veřejné evangelizace a mediální činnosti. Společně se svojí manželkou Jean pomohli desítkám tisíc lidí, aby přijali Ježíše Krista a byli pokřtěni do církve. Boonstra také působil jako moderátor a ředitel televizních pořadů It Is Written (Je psáno) v Kanadě a televizního vysílání *It Is Written International* (*Mezinárodní program Je psáno*). V letech 2013 až 2025 pracoval jako moderátor a ředitel pořadu *Voice of Prophecy* (*Hlas proroctví*), ve kterém oslovoval diváky po celém světě.

Modlitební týden 2026
Vydala Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2.
Vydání první, Praha 2026.
Odpovědný redaktor: Vítězslav Chán
Přeložil: Josef Hrdinka
Jazyková redakce: Eva Bělíčková, Marie Koukolová
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Tisk: Tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice
Příspěvky zasílejte na: redakce@adventorion.cz
Fotografie na obálce: pexels.com
Foto: 6, 23, 25, 28, 29, 33 – pexels.com; 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47 – Ľudmila Grešová; 8, 9 (Hekmat Al-Ayashi) – wikipedia.org
Ilustrace v zamyšlení pro děti: Karen Jimenez Findley
ISBN: 978-80-88026-81-5

obsah

SOBOTA
4 | **Zakotveni v Bibli**
Erton C. Köhler

NEDĚLE
8 | **Čtení Bible nestačí**
Shawn Boonstra

PONDĚLÍ
11 | **Poselství, které svět stále potřebuje**
Shawn Boonstra

ÚTERÝ
14 | **Učení církve uplatněné v životě**
Shawn Boonstra

STŘEDA
17 | **Skutečné dílo Ducha**
Shawn Boonstra

ČTVRTEK
21 | **Není to práce kazatele**
Shawn Boonstra

PÁTEK
24 | **Na hranici Kenaanu**
Shawn Boonstra

SOBOTA
27 | **Dokud nepřijde**
Ellen Gould Whiteová

32 | **Zamyšlení pro děti**
Abigail Dumanová

úvod

Když jako celosvětová církev budeme nyní prožívat týden modliteb, nezpomalujme náš běh, ale přeskupme svoje síly. Na první místo dejme to, co je naším posláním. Ať žijeme na kterémkoliv kontinentu a v jakékoliv společnosti, vraťme se k základu, na kterém stojíme, a k našemu hlavnímu poslání. Téma „Zakotveni v Písmu, zaměřeni na poslání“ není krátkodobým heslem, ale je součástí samotné identity Božího lidu v prorocké době.

Růst a vycházet z Písma znamená stát tam, kde stojí Kristus, který řekl: *„Posvěť je pravdou; tvé slovo je pravda“* (J 17,17). Bible nám poskytuje jistotu v dnešním světě, který přináší mnoho různých možností a pravd. Upevňuje naši víru uprostřed různých nejistot. Formuje naše povahy a upřesňuje naše cíle. Církev zakotvená v Písmu se nemusí obávat nových trendů a různých zmatků, protože dříve, než promluví, modlí se a naslouchá nebesům.

Právě toto ukotvení v Písmu inspiruje církev k postupu vpřed. To, že se zaměří na svěřené poslání, znamená, že přijímá důvod své existence. Ježíš prohlásil: *„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky“* (Mt 28,19). Bůh nepovolal církev k tomu, aby žila pohodlným životem, ale pověřil ji úkolem zvěstovat poselství naděje. Překážky vedou církev k modlitbám na kolenou. Modlitba otevírá možnosti, které nedokáže zajistit žádná strategie. Kristovo pověření platí pro každé místo, kde žijí lidé. Každý jazyk, každé město a každá oblast zve věřící lidi k službě a předávání dobré zprávy.

Modlitba motivuje a udržuje vědomí naléhavosti. Šíření evangelia začíná odevzdáním se Kristu. Dříve než budeme organizovat jakékoliv programy, musíme prožít posvěcení srdce. Ještě předtím, než budeme připravovat a vyhlašovat plány, musíme Bohu předkládat přímluvné modlitby. Dějiny ukazují, že když se Boží lid modlil, dokázal mimořádným způsobem plnit svěřené poslání. Duch pak může naplnit Boží lid odvahou, může projevit svoji moc a otevírat nové příležitosti.

Tento týden modliteb považujme za čas přípravy, za návrat ke zdroji moci a světla. Církev, která zaměřuje pozornost na nepodstatné věci, nedokáže pomoci světu. Tento svět potřebuje církev věrnou, s hlubokými kořeny a širokým záběrem.

Přeji si, aby naše modlitby v tomto týdnu upevnily náš základ a rozšířily náš pohled, aby všichni lidé mohli uslyšet evangelium a Kristus se mohl vrátit ve své slávě.

Pán přichází.

– Erton C. Köhler,
předseda Generální konference Církve adventistů sedmého dne

Zakotveni v Bibli

Náš neochvějný základ

Plně obstojí pouze ti lidé, kteří stavějí na nepohnutelném základu. V dnešní době existuje pouze jeden neochvějný základ – Boží slovo. Zůstane pevně stát i v době, kdy se všechno kolem bortí. Obstojí i v dobách, kdy se mění ideologie a kdy se hroutí dřívější struktury.

Téma „Zakotveni v Písmu, zaměřeni na poslání“ není pouhým nicneříkajícím heslem. Podobá se kompasu, který vede adventistické hnutí v této rozhodující době. Svět se zmítá ve zmatcích a názorových proměnách a celosvětová církev může obstát jen tehdy, když zůstane pevně stát na základu, jímž je věčné Boží slovo.

V dnešním nestabilním světě se posouvají hranice, přejmenovávají pravdy a proměňují hodnoty. Hrne se na nás záplava pochybností, postmoderní názory se šíří prostřednictvím miliard obrazovek a displejů. Větry relativismu se mění ve vichřici lhostejnosti. Uprostřed této laviny nejistot se nevyhnutelně vynořuje otázka: Existuje něco pevného a neměnného? Je možné se spolehnout na nějaký pevný základ?

Ježíš na tuto otázku odpovídá velmi jasně. V Matoušově evangeliu (7,24–27) vypráví příběh o dvou stavitelích. Jeden byl moudrý a druhý pošetilý. Oba

si postavili domy a zanedlouho byly tyto domy vystaveny prudké bouři. Jeden dům se zhroutil a druhý zůstal stát. Co rozhodlo o tom, který z nich obstál? Byl to základ. První muž postavil dům na skále, zatímco druhý ho postavil na písku. V původním řeckém textu slovo *„skála“* zní *„petra“* a označuje pevný, rozsáhlý a nepohnutelný skalní masiv. Takovým pevným základem Božího lidu je Boží živé a věčné slovo. Text v 2. listu Timoteovi 3,16.17 uvádí, že toto Slovo je *„… vdechnuté Bohem“* a má za cíl vyučovat, usvědčovat, napravovat a vychovávat k spravedlnosti tak, aby každého člověka připravilo ke konání dobra. Bible tedy není pouze jednou z mnoha knih, ale jen ona je věčným základem.

Můžeme postavit impozantní, krásný, architektonicky odvážný, moderně zařízený dům. Pokud však bude mít základy na písku, zřítí se. V bouřích obstojí jenom ti, kdo stavějí na pevném a nepohnutelném základu. V dnešní době existuje pouze jeden absolutně pevný základ – Boží slovo.

Slovo je inspirované

Apoštol Pavel napsal: *„Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem“* (2Tm 3,16; ČSP). Původní řecké slovo *„theopneustos“* – doslova *„Bohem vdechnuté“* – je působivým obrazem. Vrací nás na začátek ke stvoření. Stejný Bůh, který vdechl Adamovi život, vdechuje svoji pravdu do stránek Písma. I když Bibli napsali lidé, je ve skutečnosti „dechem nebes“, který lidé zaznamenali svým jazykem. Bůh Písmo lidem přímo nediktoval, ale inspiroval je, a lidé se pak vyjádřili vlastními slovy.

Toto není částečná ani pouze poetická inspirace, je to inspirace úplná. Boží slovo zjevil Bůh, formoval je Duch svatý a v průběhu staletí je zapsali vybraní lidé. Po celá následující staletí je lidé uchovávali, věřili mu a přinášeli kvůli němu oběti. Ellen G. Whiteová napsala: „Bůh se o nás stará jako o myslící bytosti a dal nám své Slovo jako světlo, abychom dokázali bezpečně jít svou cestou.“[1] Také v dnešní době kulturní temnoty a ideologických zmatků Boží slovo stále jasně svítí a ukazuje lidem správný směr.

V současné době všechna média přinášejí spousty názorů a rad expertů, algoritmů a trendů, avšak žádný z nich nemá autoritu věčného Boha. Proto Bible nepotřebuje žádné aktualizace. Je však potřeba, abychom její rady prožívali. Nemáme ji nově vykládat tak, aby se přizpůsobila dnešní kultuře, ale musíme její poselství zvěstovat důsledně, aby mohla proměňovat srdce lidí.

Zpráva organizace Otevřené dveře (Open Doors) z roku 2023 přináší informaci, že více než 360 milionů křesťanů po celém světě je vystaveno těžkému pronásledování. Mnozí pouze proto, že vlastní Bibli nebo ji někomu půjčili.[2] V některých zemích je vlastnictví Písma považováno za zločin proti státu. Na některých místech monitorovací systémy upozorní úřady, když se v on-line prostoru objeví biblické texty. Jinde jsou dokonce do křesťanských kostelů instalovány kamery pro státní dohled. Na tom všem je zvláštní jedna věc – kdyby bylo Boží slovo bezvýznamné, nevyvolávalo by takový strach. Boží nepřítel zná dobře moc Božího slova a Boží lid ji musí znát také.

[1] Ellen G. White, *Review and Herald*, Aug. 21, 1888.
[2] Open Doors Hong Kong, „World Watch List 2023: Overview“, https://www.opendoors.org.hk/en-US/news/latest/wwl23-overview/.

Boží slovo je dostačující

Následující verš (2Tm 3,17) uvádí, že díky působení Božího slova je Boží člověk *„… dokonalý a připravený ke každému dobrému skutku“*. Řecké slovo *„artios“* znamená *„zralý, plně schopný, zcela připravený“*. Jinými slovy, Bible si vystačí sama. Nepotřebuje žádné doplňky ani vylepšení. Formuje povahu člověka, vede ho ke spasení a motivuje k misijní službě.

Mnoho náboženských hnutí v průběhu dějin ztroskotalo právě proto, že opustilo Písmo. Jiná dala přednost lidským tradicím, mystickým vizím nebo módním teologickým trendům. Základem pravého křesťanství však vždycky byla věrnost Písmu – a v době konce tomu nebude jinak.

„Kdyby lidé uznali pravdu o přirozenosti člověka a o stavu mrtvých, tak jasně představenou v Bibli, rozpoznali by v tvrzeních a projevech spiritismu působení satana, jeho moc, znamení a lživé zázraky,“ napsala Ellen Whiteová.[3] Písmu nikdy nic nechybělo, je dostačující! Problém je v tom, že je mnozí lidé odložili stranou nebo překroutili podle svých představ.

Musíme jasně říci, že celosvětové poslání Církve adventistů sedmého dne nestojí na lidských strategiích, ale na Božím slově. Jsme lidem Boží knihy. A tam, kde lidé z Bible udělají ústřední bod, nebe koná zázraky, které přesahují veškerou představivost.

Žalmista prohlásil: *„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku“* (Ž 119,105). Hebrejské slovo pro *„světlo“* je *„ner“* – byla to malá olejová lampa, která osvítila pouze jeden krok na temné stezce. Boží slovo neslibuje, že nám odhalí celou budoucnost, ale zaručuje světlo pro každý další krok, a to stačí.

Boží slovo je praktické

Ježíšův příklad v 7. kapitole Matouše je jednoznačný. To, zda stavba odolá, nebo se během bouře rozpadne, záleží na poslušnosti Božího slova. Nestačí je pouze číst, slyšet a znát, musíme ho prožívat v praktickém každodenním životě. Církev nebudují kreativní nápady, ale poslušná víra. Stabilita nepramení z množství biblických znalostí, nýbrž z toho, zdali se Písmu podřídíme, zdali budeme poslušni Boha a budeme s ním pěstovat společenství díky jeho milosti. Pouze pevné zakotvení v Božím slově umožní věrným, aby obstáli, když budou v době konce vystaveni zkouškám a pronásledování.

V roce 2017 zasáhlo střední Mexiko zemětřesení o síle 7,1 stupně. Mnoho moderních budov se zřítilo, avšak některé starší stavby zůstaly neporušené. Odborníci vysvětlovali, že tajemství leží v tom, že staré budovy měly sice nenápadné, ale přesto hluboké a pevné základy. Stejné pravidlo platí i pro církev. To, zda církev obstojí,

[3] Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, Praha: Advent-Orion, 2007, s. 364.

nespočívá na tom, co je viditelné a co častokrát obdivujeme. Záleží na tom, jak pevné jsou její základy. Existuje vlastně pouze jeden základ, který vždycky obstojí, a tím je Boží slovo!

Bible není pouze knihou vhodnou pro teologické diskuse, je to průvodce pro každodenní život. Učí nás, jak se máme chovat k druhým, jak máme spravovat své prostředky, jak máme reagovat na různé krize, učí nás i to, jak se máme rozhodovat. Každá oblast života, kterou neodvozujeme z Bible, je v nebezpečí neúspěchu a selhání.

Je pro nás Bible stále dostačující?

Základní otázkou není to, kolik Biblí vlastníme, ale jestli jsme v Božím slově skutečně zakořeněni. Je rozdíl mezi tím, když se učíme biblické texty nazpaměť, a skutečnou závislostí na Božím slově. Věrný pozůstatek církve netvoří lidé, kteří vyznávají správné věroučné pravdy, ale ti, kdo žijí v souladu se zjevenou pravdou. Ti, kdo zachovávají přikázání a drží se Ježíšova svědectví (Zj 12,17), nebudou dělat kompromisy v otázce autority Božího slova. Písmo je naším morálním kodexem, naším prorockým základem, naší misijní příručkou, Božím dopisem plným lásky.

Boží slovo zůstává pevné a neochvějné i v dobách, kdy se všechno otřásá, kdy se mění ideologie, kdy se hroutí lidské struktury. Bible je jedinou knihou, která dokáže odhalovat to, co se nachází v lidském srdci v okamžiku, kdy člověk čte její stránky.

Vraťme se k Božímu slovu

Bůh dnes vybízí vedoucí církve, kazatele, celé rodiny, starší lidi, mladé i děti, aby se vrátili k základům. Pokud má církev v budoucnosti obstát, pak musí stát pevně na Skále. Rovněž její misie musí čerpat moc z jediného zdroje – z Božího slova.

Postavíme svůj život znovu na Písmu? Ať každý plán naší služby, každé rozhodnutí v rodině i každé rozhodnutí o našich financích vychází z autority slov *„takto praví Hospodin“*. Určitě si všichni přejeme, aby Bible byla naším základem, nikoliv pouhou ozdobou. Povstaňme a znovu se odevzdejme Bohu. Vraťme se k Božímu slovu, modleme se nad otevřenou Biblí. Rozhodujme se ve své mysli na základě principů Písma. Kažme pravdy s poselstvím Písma v srdci. Protože obstojí pouze ti lidé, kteří jsou pevně zakotveni v Písmu a kteří se zaměřují na Kristovo misijní poslání.

Pán brzy přijde!

– Erton C. Köhler,
předseda Generální konference
Církve adventistů sedmého dne

Otázky k diskusi

- Proč můžeme Boží slovo považovat za jediný pevný a neměnný základ v dnešním nestabilním světě?
- Co znamená, že je Bible „Bohem vdechnutá“? Jaký má tato skutečnost význam pro její autoritu?
- V čem spočívá dostatečnost Písma pro život člověka i pro poslání církve?
- Jaký je rozdíl mezi pouhým poznáním Bible a skutečným životem podle ní? Proč je tento rozdíl zásadní?

Čtení Bible nestačí

Božím slovem musíme také žít

Jedna z bran v Babylónu

„Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit. Požehnán buď, Hospodine, vyučuj mě v tom, co nařizuješ!“
(Ž 119,11.12)

Nic neodhalí moc Boží pravdy tak přesvědčivě, jako když ji budeme prožívat ve světě, který se staví proti Bohu.

Jeden starý příběh vypráví o dvou mužích, kteří na své cestě hledali nocleh. Když procházeli lesem, jeden z nich uviděl starý srub. Z komína stoupal kouř. Zaklepali na dveře a zeptali se, jestli by mohli přenocovat. Starý lovec je srdečně pozval dovnitř a nabídl jim svůj jediný pokoj, kde přespával.

Avšak mužové nespali moc dobře, protože v batohu nesli velkou sumu peněz. Aby peníze uhlídali, střídali se: jeden spal, druhý dával pozor. Nad ránem si muž, který právě hlídal, všiml světla pod dveřmi. Potichu dveře pootevřel a uviděl jejich hostitele, jak sedí u stolu a soustředěně čte Bibli. Když starý muž knihu zavřel a sklonil hlavu k modlitbě, muž dveře přivřel, probudil svého společníka a řekl mu: „Teď už můžeme spát v klidu oba, tomuto muži můžeme věřit.“

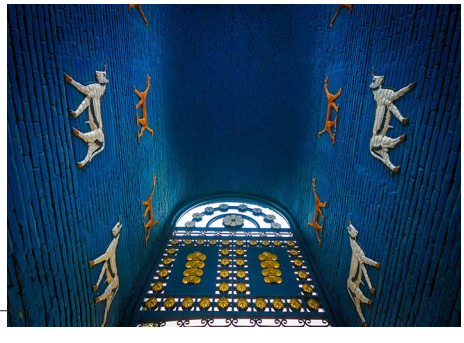
Napadlo mě toto: Kdyby pootevřel dveře a zjistil, že si starý muž pročítá knihu O původu druhů od Charlese Darwina, vzbudilo by to v něm stejnou důvěru?

Doplním to ještě jedním příběhem. Jeden muž se vracel pozdě v noci domů, když za sebou zaslechl dupot mnoha lidí. Nervózně se ohlédl a viděl, že za ním jde skupina mladíků. Rozbušilo se mu srdce strachem, zrychlil krok – měl velký strach, že ho přepadnou, nebo ještě něco horšího. Když ho skupina mladých lidí dostihla, muž si všiml, že většina z nich nesla v ruce Bibli. Nebyli to žádní zloději, byla to skupina mladých lidí, kteří se v sobotu večer vraceli ze setkání, kde studovali Bibli. Muž si oddychl.

Důvěra formovaná Slovem

Co je tak zvláštního na lidech, kteří pečlivě studují Bibli, že máme sklon jim více důvěřovat? Měli bychom se nad tím zamyslet. I když se lidé často-krát věřícím posmívají, většina z nich podvědomě cítí, že pokud se někdo rozhodne žít podle Bible, bude pravděpodobně morálně spolehlivější. Daniel měl v babylónském prostředí spoustu problémů, podobně jako my. Bylo ale zvláštní, že když Daniel krále požádal o více času (druhá kapitola), král mu uvěřil a vyhověl mu.

Je jakousi ironií, že mnoho lidí Bibli nenávidí ze stejného důvodu, proč důvěřují těm, kteří podle ní žijí: uvědomují si totiž, že Bible na člověka klade vysoké morální nároky. Bible přesvědčivě prohlašuje, že lidé jsou zodpovědní svrchovanému Stvořiteli. Když se někdo dobrovolně rozhodne žít podle Božích etických norem, budeme určitě rádi, že bude naším sousedem. Ale jak je tomu v okamžiku, kdy si uvědomíme, že Bůh i od nás očekává život podle svých morálních pravidel? To se nám častokrát už tolik nelíbí.

Rekonstrukce výzdoby na Ištařině bráně z Babylónu

Od čtení k životu

Pouhé čtení Bible nestačí. Řada univerzit nabízí kurzy, ve kterých se Bible studuje jako literatura. Profesor není věřící, text si důkladně přečetl, ale nijak ho to nezměnilo. Pro takového profesora je text Bible pouze další ukázkou kvalitní literatury, jako jsou například díla Dostojevského, Sun-c'e nebo Shakespeara. Boží slovo nezasáhlo jeho srdce, protože je považuje pouze za lidské dílo a nároky na božskou inspiraci vnímá jako přežitek z věku nevědomosti a pověr. Také většina studentů takového profesora si Bibli přečte, ale neobjeví její skutečný obsah, a proto odejde z kurzu naprosto nedotčena jejím poselstvím.

Prožívají to věřící lidé jinak? Křesťané vědí, že nestačí Bibli jen číst, ale že ji musejí také prakticky uplatňovat. Mnoho věcí v životě nedokážeme pochopit, dokud je nezačneme dělat. Můžeme studovat seskok padákem, aniž bychom opustili domov – učit se o odporu vzduchu, měřit plochu padáku, propočítávat svoji váhu. Matematicky můžeme dojít ke spolehlivému závěru, že nás padák zachrání před smrtícím pádem. Ale opravdu v takovém případě rozumíme seskoku? Vůbec ne! K tomu je zapotřebí to prožít, skutečně skočit.

Stejné je to s křesťanskou vírou: do Božího království se nikdy „nepročteme". Aby se moc Bible mohla skutečně projevit, musíme mít dostatečnou

víru a začít žít podle principů, které zjevuje. Teprve když se rozhodneme věřit, že Bůh ví, o čem mluví, objevíme nesmírnou sílu jeho Slova, která mění život.

Petr napsal, že jsme se „*… znovu narodili … skrze Boží slovo*“ (1Pt 1,23), ale nemyslel tím, že nás spasí skutečnost, že máme Bibli doma ve své knihovně. Při druhém vzkříšení se určitě objeví lidé, kteří Bibli vlastnili. Rozdíl mezi nimi a zástupem uvnitř nebeského Jeruzaléma bude spočívat v tom, že spasení lidé „*… následovali Beránka, kamkoli jde*“ (Zj 14,4).

Prorok Jeremjáš přirovnal Písmo k pokrmu: „*Jakmile se objevila tvá slova, pozřel jsem je. Tvá slova mi byla veselím a radostí srdce*“ (Jr 15,16). Ježíš použil podobnou metaforu: „*Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst*“ (Mt 4,4).

Jídlo přechází do každé buňky našeho těla a vyživuje ji. Živiny přicházejí tam, kde jsou nejvíce potřeba. Bez potřebné výživy člověk umírá. Stejně tak musíme „pozřít“ a vstřebat i Bibli, aby Boží myšlenky mohly proniknout do naší mysli a postupně nás proměňovat. Jak můžeme Bibli „pozřít“? Tím, že ji budeme nejen číst, ale i uplatňovat ve svém životě.

Úzká cesta

Nic neodhalí moc Boží pravdy tak přesvědčivě, jako když ji budeme prožívat ve světě, který se staví proti Bohu. Boží představa skutečně správného života člověka je naprosto odlišná od lidských hříšných sklonů. Naše hříšná a líná přirozenost má ráda svoje zaběhlé pohodlí. Ježíš ji nazýval „širokou cestou“. Naše hříšná povaha jí dává přednost, protože se nám zdá pohodlná. Na konci cesty se však ukáže, že to nebyla ta pravá cesta – lidé zjistí, že šlo o „placenou dálnici, za kterou se platí daleko vyšší poplatek“, než si jakýkoli hříšník může dovolit.

Naproti tomu lidé, kteří se rozhodnou, že budou ve víře žít podle principů Božího slova, zjistí, že „poplatek za jejich úzkou cestu“ zaplatil Bůh, který přišel na svět v lidském těle. Ježíš se modlil: „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda*“ (J 17,15–17).

Ďábel Písmo dobře zná a také dobře ví, že Písmo je pravdivé. Kdyby to nevěděl, Ježíš by ho nemohl obvinit ze lži, ďábel by se prostě pouze mýlil. To ale není pravda! Ďábel pravdu překrucuje záměrně a nevadí mu, když Bibli pouze čteme – pokud podle ní nežijeme. On dobře ví, že když budeme žít podle Božího slova, Duch svatý na naše čelo napíše Boží jméno (Boží charakter) – a my pak budeme moci stát na hoře Sión spolu s Beránkem (Zj 14,1).

Otázky k diskusi

- Proč samotné čtení Bible nestačí a co v praxi znamená „žít podle Božího slova“?
- Proč lidé často více důvěřují těm, kteří podle Bible skutečně žijí?
- V čem se zásadně liší rozumové poznání biblických pravd od jejich prožívání v praktickém životě?
- Čím se podle textu Písma odlišuje „úzká“ cesta od „široké“ a jak souvisí se životem podle rad a pokynů Písma?

Poselství, které svět stále potřebuje

Naše poslání se nezměnilo

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: ‚Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; pokleknete před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.‘ Za ním letěl druhý anděl a volal: ‚Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.‘ Za nimi letěl třetí anděl a volal mocným hlasem: ‚Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředěné do číše svého hněvu; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A jeho muka neuhasnou na věky věků a dnem ani nocí nedojde pokoje ten, kdo kleká před šelmou a jejím obrazem a nechal si vtisknout její jméno.‘ Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“
(Zj 14,6–12)

Hluboké pravdy 14. kapitoly Zjevení neztrácejí na významu, bez ohledu na to, jak moc se zdá, že se svět vzdaluje Božímu ideálu.

Muž, kterého vyslala jedna organizace, aby zhodnotil evangelizační přednášky adventistů sedmého dne, prohlásil: „Přesně toto poselství byste měli kázat!“ Ten večer, kdy nás navštívil, jsem mluvil o vlivu populární kultury na morální postoje a o tom, jak neustálé negativní vlivy

dokážou oslabovat naši schopnost odolávat pokušení. Podíval jsem se na něho a zpočátku jsem neřekl nic. Když někdy váháme s odpovědí, lidé zaplní ticho tím, že prozradí víc o tom, co si skutečně myslí. „Zapomeňte na všechny ty ostatní věci," pokračoval. „Rozumím vám, sobota je pro adventisty důležitá, ale kdybyste se víc zaměřili na témata, jako bylo to dnešní, vaše služba by přinesla velké výsledky."

Poselství, které nelze nahradit

V tu chvíli jsem si vzpomněl na kazatele Dudley M. Canrighta, který kdysi prohlásil, že kdybychom neměli tak jedinečné poselství, které je však zároveň pro něj nepřijatelné, mohl z něj být vynikající kazatel. Samozřejmě že nepochopil základní pravdu. To, co dělá adventistické kazatele úspěšnými, není jejich řečnický talent, ale biblické poselství – zpráva, která má schopnost jedinečným způsobem zasáhnout srdce hříšných lidí. Toto poselství je tak účinné proto, že je pevně zakotveno v osobě Ježíše Krista.

Canright nedokázal ocenit poselství tří andělů proto, že v té době nebyl adventistou. Ve skutečnosti vlastně neslyšel ostatní biblické pravdy a reagoval na základě toho, co se o adventistech dozvěděl od přátel nebo z dostupných pramenů. Dával přednost obsahu, který byl v souladu s jeho osobním přesvědčením.

Je však velice smutné, že takto nesmýšlejí pouze lidé mimo naši církev. Někdy i upřímní lidé, kteří jsou adventisty celý život, zastávají názor, že naše poselství je přežitkem 19. století, že uzrál čas, abychom se posunuli dál a začali se více podobat ostatním křesťanským církvím. Často zjistíme, že jejich nechuť k našim věroučným bodům pramení z toho, jak se s nimi v dětství seznámili. Možná je vyučovali přísní a zákoničtí lidé, kteří patrně nepochopili kristocentrický obsah těchto pravd. Je ale také dost dobře možné, že jim tyto pravdy prostě vůbec nikdy nikdo nevysvětlil.

Avšak lidé, kteří se k adventistickému hnutí připojili nedávno, často řeknou, že poselství tří andělů pro ně bylo tím nejjasnějším a nejsilnějším obrazem Krista, jaký kdy spatřili. Lidé, kteří se věnují evangelizaci, potvrzují, že toto poselství má zvláštní moc přivádět ztracené hříšníky domů.

Sledujte pozorně posluchače při veřejné evangelizaci. Sledujte jejich tváře. Každý večer evangelista přináší jiné biblické téma a každý večer vidíte, jak na ně reaguje jiný typ lidí. Různé aspekty našeho poselství oslovují různé lidi. Někteří chtějí odevzdat svůj život Kristu proto, že je přesvědčilo poselství o sobotě. Jindy je to učení o stavu člověka po smrti nebo poselství o zdravém životním stylu. Je to, jako by nám Bůh dal 28 zajímavých témat, která máme jako „rybáři lidí" používat. Ve chvíli, kdy lidem věrně vyložíme všech 28 základních věroučných bodů, síť se začíná plnit.

Někteří lidé mají za to, že účinnost našeho poselství slábne – že postmodernímu člověku už nemá co nabídnout. Zkušení evangelisté vám však řeknou, že tomu tak není. V posledních letech si všímají, že přitažlivost našeho poselství naopak roste. Počet posluchačů nejen neklesá, ale lidé se stávají vnímavějšími. Občas se dokonce stane, že lidé vstali ze svých míst uprostřed přednášky a spontánně reagovali na výzvu k odevzdání se více než 20 minut před koncem programu.

To není výsledkem lidské výmluvnosti; i průměrní kazatelé, pokud jsou věrní, uvidí výsledky srovnatelné s výsledky těch největších řečníků,

protože k posluchačům mluví skrze Boží slovo Duch svatý.

Věrnost úkolu

Bůh neudělal chybu v poslání, kterým nás pověřil. Je obtížné si představit, že by se v nebi svolala naléhavá porada, protože si nebeské bytosti uvědomily, že Církvi adventistů sedmého dne předaly nesprávné poselství. „Rychle mi podejte pero," říká Gabriel, „musíme to celé přepracovat. Nepředpokládali jsme, že přijde postmoderní doba, které se musíme nově přizpůsobit!"

Je to směšná představa, instinktivně víme, že tak tomu není. Pokud se proroctví naplňovala po celá staletí, dokonce po celá tisíciletí, pak můžeme mít jistotu, že 14. kapitola Zjevení není žádný omyl. Stejně jako 18. kapitola, která uvádí, že Kristus brzy ozáří svět svojí slávou.

Adventistické hnutí není předurčeno k tomu, aby zaniklo v zapomnění. Čeká je velkolepé vyvrcholení a budeme překvapeni tím, jací lidé budou do církve přicházet. Ellen Whiteová napsala: „Krátce před dvanáctou hodinou tisíce lidí poznají a přijmou pravdu… Toto obrácení k pravdě bude probíhat tak rychle, že to překvapí církev a oslaví to Boží jméno."[4]

Hluboké pravdy 14. kapitoly Zjevení neztrácejí na významu, i když se může zdát, že se svět vzdaluje Božímu ideálu. Naopak, potenciál poselství Zjevení 14 roste: lidé sledují zhroucení lidských systémů a zažívají zklamání z nenaplněných nadějí, které vkládali do království tohoto světa. Lidé v dnešní době prožívají největší zklamání v dějinách světa. Přestože se mnozí lidé vzdali naděje, že je možné najít objektivní pravdu, bylo by chybou domnívat se, že jsou v tomto stavu šťastní. Lidské srdce bylo stvořené s touhou po věčnosti (Kaz 3,11). Spolu s tím, jak se bude hroutit řád na naší hříšné planetě, lidé budou stále více toužit po Kristu.

Naším úkolem je zvěstovat toto poselství, i kdybychom zatím neviděli jeho naplnění. Známe přece příběh Noema, který kázal 120 dlouhých let, aniž by viděl velké výsledky. A také víme, že kdyby odmítl zvěstovat dále, dopustil by se hříchu. Je tu však jeden zásadní rozdíl. I když se morální stav našeho světa bude podobat Noemově době, jemu bylo předem řečeno, že v lodi se zachrání pouze osm lidí. Nám byl však odhalen zástup vykoupených hříšníků, který *„nikdo nedokáže sečíst"*, jako naplnění Božího zaslíbení Abrahamovi.

[4] Ellen G. Whiteová, *Vybraná poselství* (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1958), sv. 2, s. 16.

Otázky k diskusi

- V čem spočívá skutečné jádro poselství Zjevení 14, které je aktuální a potřebné zvlášť pro dnešní generaci věřících i nevěřících?
- Proč je poselství tří andělů ze Zjevení 14 považováno za nenahraditelné a stále aktuální?
- V čem spočívá skutečná síla a účinnost adventistického poselství?
- Proč někteří lidé (i uvnitř církve) zpochybňují význam a aktuálnost tohoto poselství a jak na to text reaguje?
- Jaký je vztah mezi věrností svěřenému poslání a očekávanými výsledky v dnešní době?

úterý

Učení církve uplatněné v životě

Naše postoje ovlivňují konkrétní lidi

„Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.“
(J 5,39)

Bible je návodem k obsluze lidského těla od božského Výrobce a ukazuje cestu, jak se přiblížit Božímu původnímu záměru.

Polykarpos, kterého křesťané znají jako neuvěřitelně statečného mučedníka druhého století, vyprávěl příběh (možná legendu) o apoštolu Janovi. Tento příběh zaznamenal raně křesťanský otec Ireneus: „Někteří od něho dokonce slyšeli, že když se Jan, učedník Páně, šel v Efezu koupat do lázní a uviděl uvnitř Kérinta, ani se neumyl, vyběhl ven a volal: ‚Utečme, aby se ty lázně nezřítily, protože je uvnitř Kérint, nepřítel pravdy!‘“[5]

Proč Jan utíkal

Pokud se tento příběh skutečně odehrál (možná jde o pouhou legendu), co by Jana přimělo, aby utíkal z lázní a volal, že Kérint je „nepřítelem pravdy“? Kérint byl ve své době známý heretik, který učil, že Ježíš byl pouhým člověkem. Popíral skutečnost, že Ježíše

[5] Irenej z Lyonu, *Proti herezím* (Řím: Aeterna Press, 2016), kniha 3, kap. 3, s. 182.

porodila panna, a tvrdil, že svět stvořil nižší Bůh. Asi nejznámější je jeho učení, že Ježíš se stal Mesiášem až při svém křtu, a když ho lidé přibili na kříž, božská moc – která se projevovala v jeho službě – od něj odstoupila a na kříži zemřel pouhý člověk.

Podobné bludy se v prvních staletích křesťanství objevovaly stále častěji. Samozřejmě odporují všemu, co učili sami apoštolové, když šířili evangelium v Římské říši. Jan úvodní text evangelia formuloval tak, aby usměrnil myšlení lidí, kteří byli v pokušení Krista degradovat. Tento text patří k nejpůsobivějším pasážím Bible a ujišťuje čtenáře o tom, že náš svět stvořil samotný Kristus – a nikdo jiný! Jan napsal: *„Všechno povstalo skrze ně, a bez něho nepovstalo nic, co jest“* (J 1,3).

Jan označuje Ježíše výrazem *„logos“*. Toto slovo zajímalo řecké filozofy, bylo pro ně důležité. Pro Řeky však toto slovo mělo jiný význam než pro Jana. V řeckém myšlení byl *Logos* zastřešujícím a nepohnutelným principem, který spojuje celý vesmír. Byl neměnnou konstantou v pozadí celého kosmu, který je v neustálém pohybu. Jan však chtěl tímto výrazem vyjádřit něco jiného: na základě Písma zjevuje Ježíše Krista. Řeckého čtenáře, který se s křesťanstvím teprve seznamoval, toto Janovo prohlášení překvapilo. Ten, kdo stvořil a udržuje v existenci celý vesmír, je Bůh. Zdroj a dárce života osobně sestoupil na naši planetu a přišel jako skutečný člověk z masa a kostí. Slovo se stalo tělem. Pro řecké myšlení to byla revoluční myšlenka.

Správné čtení Bible

Ježíš je nejvyšší pravdou, ze které vychází všechno, co vnímáme svými smysly. Řekové ve skutečnosti nevědomě hledali Krista, stejně ho hledal Boží lid smlouvy a stejně tak ho hledá i mnoho lidí v dnešní době. Jan, kterého inspiroval Duch svatý, věrně zaznamenal Ježíšova slova: *„Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně“* (J 5,39).

Odborníci na výklad Bible velmi dlouho diskutují o nejlepším způsobu výkladu Písma, ale sám Ježíš v tomto výroku poskytuje zásadní klíč pro porozumění: Pokud v textu Bible nevidíme Krista, pak Písmo čteme nesprávně. Jestli nevidíme Ježíše jako zdroj a střed všeho, potom jsme poselství Bible nepochopili správně. Pokud se pokoušíme porozumět základním věroučným bodům bez Krista, potom jim ve skutečnosti nerozumíme. A jestli se pokusíme Krista snížit na nižší úroveň jako heretici v minulosti, pak nejsme schopní vůbec pochopit podstatu biblického poselství.

Sobota totiž není pouze pravidlo, které máme dodržovat; je to pozvání k odpočinku v Kristově přítomnosti. Učení o křtu je výzvou, abychom „ukřižovali staré já“ a začali novou etapu života, zasvěcenou Tomu, kdo stvořil a trvale udržuje celý vesmír. Principy zdravého životního stylu nám Bůh nedal pouze proto, abychom se dožili vyššího věku. Bůh jako Stvořitel našeho těla nám v Bibli poskytuje návod, jak s ním máme zacházet, a ukazuje nám cestu, jak můžeme naplnit Boží původní záměr s člověkem.

Pavel napsal list sboru v Kolosách, což bylo město ležící nedaleko od Efezu, ve kterém působil Jan. Vysvětloval v něm podstatu zdravého učení a píše o tajemství, které Bůh zjevuje církvi prostřednictvím evangelia: *„Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu. Jeho zvěstujeme, když se vší moudrostí napomínáme a učíme*

všechny lidi, abychom je mohli přivést před Boha jako dokonalé v Kristu“ (Ko 1,27.28).

Smysl naší víry

Toto všechno nás učí, jak důležité je naše poslání ve světě, který se ocitl na prahu Božího království.

Prorocké hnutí naší církve není výsledkem výborových jednání, i když se studijní skupiny určitě setkávaly při studiu biblického učení. Naši církev k životu povolal sám Kristus a jen na něm závisí naše existence.

Povšimněme si toho, jak Písmo popisuje naše dílo i prostředí, ve kterém je máme konat: *„A viděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sión a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kdo mají na čele napsáno jméno jeho i jméno jeho Otce“* (Zj 14,1). Bez Beránka Církev adventistů sedmého dne nemá důvod k existenci. Bez něho nemáme žádné poselství, protože On je jeho středem. Kázat věroučné body a vynechat z nich Ježíše znamená, že budou naprosto zkreslené.

Nejdůležitější otázka, kterou si máme při studiu našich základních věroučných bodů položit, zní: „Co mě toto téma učí o Ježíši a o tom, jaký je?“ Když pak budeme předávat tyto pravdy někomu dalšímu, musí být toto kristocentrické pochopení vlastním jádrem toho, co danému člověku říkáme.

Pokud je pro nás sobota jen pravidlem a příkazem, vytrácí se její smysl. Pokud však budeme sobotu vnímat jako znamení smlouvy se Stvořitelem, způsob, jak se přiblížit Stvořiteli, a necháme se přetvořit jeho láskou k obrazu Pána soboty, potom budeme tento den prožívat v moci Božího Ducha.

V otázce soboty nejde ani tolik o časový úsek dvaceti čtyř hodin; jde více o setkání s Kristem. Pokud ji takto neprožíváme a učíme to druhé, pak žijeme v sebeklamu. Je docela možné každý týden mechanicky a rituálně zachovávat sobotu po celý život, a přitom nikdy nenavázat vztah s Bohem, který člověku sobotu dal. Sobota bez Krista je pouze volným dnem. A naopak – sobota s Kristem je dnem, který naplňuje duši a připomíná nám, odkud pocházíme, kdo jsme a kam směřujeme. Je to mocná připomínka toho, že Ježíš Kristus je smyslem veškeré existence.

Vyběhl Jan skutečně z lázní ven, protože se v nich objevil kacíř Kérint? Nevíme to, možná se to odehrálo, a možná je to jen legenda. S naprostou jistotou však víme, že Duch svatý inspiroval Jana, aby ve svém evangeliu postavil jedinečným způsobem Krista do středu všech věcí. A nenechává žádný prostor pro námitky lidí, kteří jsou v pokušení Ježíše odsunout na vedlejší kolej.

Otázky k diskusi

- Proč je podle textu zásadní chápat Bibli a křesťanské učení vždy ve vztahu k osobě Ježíše Krista?
- Jaké nebezpečí hrozí, když jsou biblické pravdy a nauky odděleny od Krista?
- Co prakticky znamená, že křesťanská víra není jen věrouka, ale stojí především na osobním vztahu s Kristem?
- Jak se má kristocentrické pochopení víry promítat do našeho života a způsobu, jak sdílíme víru s druhými?

Skutečné dílo Ducha

O čem působení Ducha svatého není

„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“
(J 16,13.14)

Ježíš je středem každého misijního úsilí a Duch svatý slouží jeho záměrům v tomto světě – ne našim představám.

Krátce potom, co jsem se stal adventistou, mě jedna kamarádka pozvala k návštěvě setkání skupiny charismatické obnovy, která probíhala v pronajatém sále na druhém konci města. Věděl jsem, že pokud s ní chci sdílet to, čemu věřím, měl bych se snažit pochopit i její úhel pohledu. Když jsem to pak zpětně hodnotil, pochopil jsem, že účast na tomto shromáždění nebyla vůbec dobrý nápad. Kazatel přednesl poselství, které mě zaskočilo. Prohlásil: „Právě na tomto místě najdete Ducha svatého,“ a myslel na pronajatý sál, ve kterém jsme se sešli. To byl první náznak toho, že něco není v pořádku. Písmo neříká, že musíme navštěvovat shromáždění konkrétního kazatele, abychom našli Ducha svatého. Duch svatý je a působí všude tam, kde se člověk nachází. Řečník potom pokračoval: „Asi po dvou nebo třech dnech požehnání Ducha vyprchá a vy se budete muset vrátit pro další.“

Z biblického hlediska to byl další zásadní problém: Bůh nepověřil

žádného jednotlivce, aby se stal výlučným prostředníkem jeho požehnání. Boží Duch se skutečně projevuje během shromáždění věřících, dokazuje to dramatické vylití Ducha na společenství věřících popsané v druhé kapitole Skutků apoštolů. Bůh opravdu žehná kázání jednotlivců přítomností svého Ducha, avšak kazatel, kterého jsem zmínil, nebyl Petr a jejich shromáždění rozhodně nebyly Letnice.

Následující slova byla poslední kapkou, která mě přiměla, abych okamžitě opustil shromáždění: „Jestli chcete přijmout Ducha," pokračoval kazatel, „musíte vyprázdnit svou mysl a dovolit jí, aby jen tak prostě plynula." Ve stejném okamžiku lidé kolem mě začali padat na zem v záchvatech neovladatelného smíchu. Aniž jsem si to uvědomil, octl jsem se uprostřed toho, co někteří nazývali „Torontským požehnáním", což je celosvětové hnutí, které k tradičnímu charismatickému mluvení jazyky připojilo ještě fenomén „svatého smíchu". Časem toto hnutí prohloubilo svoji dramatičnost ještě o „štěkání v Duchu", během kterého účastníci chodili po čtyřech jako zvířata. Dokonce se proslýchalo, že na tato shromáždění přicházeli i lidé v plenách pro dospělé, aby se mohli chovat jako nemluvňata a potvrdit tím svůj závazek „nového narození". Nic z toho samozřejmě v samotné Bibli nenajdeme.

Co Duch ve skutečnosti dělá

Někteří lidé v zoufalé snaze najít důkaz, že je Bůh zná a přijímá, se nechají chytit do léčky představ, že takzvané zázraky na jejich shromážděních jsou důkazem spasení. Lidem se obecně tvrdí, že nejsou opravdovými křesťany, dokud nezačnou mluvit nesrozumitelným nebeským jazykem.

Pro to však neexistuje žádný biblický podklad, protože všechny případy mluvení jazyky v Novém zákoně se týkaly skutečných lidských jazyků. Navíc však jde i o zásadní nepochopení role Ducha svatého. On svou přítomnost neprojevuje nesmyslnými gesty; jeho dílem je přivádět lidi ke Kristově kříži. Ježíš řekl svým učedníkům: *„On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespatříte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen… On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne"* (J 16,8–14).

Duch svatý představuje Kristovu přítomnost v tomto světě po jeho návratu do nebeské svatyně. Poslání Ducha je shodné s posláním Krista: *„Hledat a spasit, co zahynulo"* (L 19,10).

Před svým odchodem do nebe Ježíš učedníky ujistil, že se evangelium rozšíří do celého světa. Řekl jim: *„Budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země"* (Sk 1,8). Řekl jim, že se to začne plnit v okamžiku, kdy je Duch svatý vybaví svou mocí. Jinými slovy, církev obdržela Ducha svatého proto, aby jí poskytl moc k misijnímu dílu.

Během svátků Letnic shromáždění lidé žasli nad zázrakem, že rozumějí Petrovu kázání v mnoha různých jazycích. Petr jim tento fenomén vysvětlil následovně: *„[Ježíš] byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte"* (Sk 2,33).

Občas děláme chybu, když říkáme, že Duch svatý byl o Letnicích dán učedníkům. Přesně tak se to neodehrálo. Petr řekl, že Ježíš přijal Ducha a předal ho pak své církvi. Ježíš stojí v centru každého misijního úsilí a Duch svatý slouží jeho záměrům v tomto světě – ne našim představám.

Moc pro splnění úkolu

Celá staletí před svátky Letnic žalmista předpověděl, co se odehraje během dne, kdy Petr přivede ke Kristu tisíce lidí. Zamysleme se, jestli nám tato pasáž není povědomá: *„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. Jak hermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky“* (Ž 133,1–3).

Kdy jindy *„byli všichni shromážděni na jednom místě“*, než v den Letnic, kdy byli všichni „spolu“ (Sk 2,1)? Áron byl velekněz a olej symbolizoval Ducha svatého. A velký význam mělo i to, že Petr před zástupem prohlásil, že Ježíš byl právě *„vyvýšen na pravici Boží“* (v. 33). Mnoho odborníků se domnívá, že pozemský den Letnic byl právě tím dnem, kdy se Ježíš v nebi stal naším velekněz, kdy také přijal Ducha a udělil ho své církvi, aby jí umožnil zahájit misijní poslání právě v moci Ducha.

To znamená, že Ježíš z nebeské svatyně má vést celou naši misijní činnost; my sami řídit a vykonat nedokážeme téměř nic. Duch nás vede, abychom se nechali vést Ježíšem, když oslovujeme evangeliem ztracené lidi, a současně nám poskytuje duchovní dary k naplňování tohoto poslání. Nic – naprosto nic – není pro Krista tak důležité, jako záchrana ztracených lidí. Připomíná nám to Ježíšovo podobenství o pastýři, který zanechal devadesát devět ovcí, aby našel tu jedinou, která se zatoulala. Když tuto ztracenou ovci našel, celé nebe se radovalo.

Veškeré nebeské zdroje mají za cíl napomáhat záchraně ztracených hříšníků, nikoliv naší zábavě. Bůh nedal svého Ducha proto, aby se věřící během bohoslužby snažili jeden druhého ohromit svými lidskými schopnostmi. Bůh nedal svého Ducha proto, aby televizní kazatelé posluchačům slibovali uzdravení výměnou za finanční příspěvek. Bůh nedal svého Ducha proto, aby u lidí vyvolával neovladatelný smích nebo nesrozumitelné mumlání. Poslal

ho proto, aby nám pomohl naplnit to jediné poslání, které nám Bůh svěřil.

Ellen Whiteová nám připomíná, že Bůh „adventisty sedmého dne postavil ve zvláštním smyslu do světa jako strážce a nositele světla. Svěřil jim poslední výstrahu pro hynoucí svět. Osvěcuje je nádherným světlem Božího slova. Svěřil jim nejvážnější úkol – aby zvěstovali poselství prvního, druhého a třetího anděla. Žádné jiné poslání není tak důležité. Nesmí dovolit, aby jejich pozornost odvrátilo cokoliv jiného.“[6]

Naši pozornost nesmí upoutat nic jiného! Pokud se zaměříme na něco jiného, jen to odvrací naši pozornost. V tomto smyslu by bylo špatné, kdybychom v modlitbě chtěli přizvat Ducha svatého k nějaké jiné práci. Úkol, který jsme dostali, je obrovský, z lidského pohledu ho ve skutečnosti není možné splnit. Když nám Bůh odhaluje svoje závěrečné poselství tří andělů pro tento svět a žádá nás, abychom šli do celého světa a kázali je, často cítíme, že nejsme schopni tento úkol splnit. Zdá se, že toto poslání přesahuje naše možnosti – dokud si neuvědomíme, že nám zároveň zaslíbil svoji moc: *„Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky“* (Sk 1,8). V celých dějinách můžeme vidět, že každý pokrok v Kristově věci byl výsledkem působení Ducha svatého. To On používá svoji církev – dává nám schopnosti a moc –, abychom mohli smysluplně naplňovat to, co Kristus považuje za nejdůležitější.

Co je skutečným důkazem toho, že Duch svatý působí ve sborovém společenství? Je to misijní úsilí, jsou to lidé získaní pro Krista. Jsou to proměnění lidé. Jsou to členové církve, kteří rostou ve víře, protože vidí, jak Bůh přijímá jejich pokorné úsilí a násobí je. Inspirovaná pisatelka to vyjádřila následovně: „Pro svůj duchovní rozvoj můžeme udělat jediné – zapojit se do služby, ke které nás Kristus zve. Druhým lidem máme pomáhat, jak nejlépe dovedeme, protože taková služba je formou duchovního tréninku.“[7]

Není to jeden ze způsobů, jak můžeme růst; je to jediný způsob. Modleme se rozhodně za slavné závěrečné vylití Ducha svatého. Prosme Boha o pozdní déšť, protože nás toto jeho zaslíbení zapojuje do jeho naplnění. A potom buďme připraveni dělit se s lidmi o svoji víru v Ježíše. Duch svatý nás k tomu povede, stejně jako vedl svoji církev v době Petra a obdařil ji svojí mocí.

Otázky k diskusi

- Jak můžeme rozlišit mezi skutečným působením Ducha svatého a emocionálními nebo psychologickými projevy?
- Proč je nebezpečné zaměřovat se více na emocionální „prožitky“ než na Krista samotného? Musí se zkušenost prožívání vztahu s Kristem nutně projevit i emocionálně?
- Jak konkrétně se v dnešní době může projevovat hlavní poslání Ducha svatého – vést lidi ke Kristu a k misii?
- Jak se prakticky projevuje přítomnost Ducha svatého ve sboru nebo v životě jednotlivce? Co to skutečně dokazuje?

[6] *Ellen G. Whiteová, Testimonies for the Church (Mountain View, Kalifornie: Pacific Press, 1948), sv. 9, s. 19.*
[7] Ellen G. Whiteová, *Cesta k vnitřnímu pokoji* (Advent-Orion, Praha, 2005), s. 95.

Není to jen práce pro kazatele

Bůh chce použít i tebe

„Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5,14–16)

Právě jsme skončili společný oběd a vycházeli ze suterénu modlitebny. „Bratře kazateli, myslím si, že by moji kamarádku mohlo zajímat evangelium, ale mám dojem, že místo toho, aby dnes byla tady v modlitebně, sedí někde v baru.“

V polovině schodů jsem se zastavil, aby mohla pokračovat. „Měl bys tam zajít a snažit se ji odtud dostat zpátky,“ žádala mne.

„Opravdu si vážím toho, že se o ni zajímáš,“ odpověděl jsem jí. „Je skvělé, že máme ve sboru někoho, komu tak záleží na druhých. Ale dovol mi jednu otázku: ‚Co si myslíš, že by se stalo, kdybych do toho baru zašel a začal ji přemlouvat?‘ “

„Myslím si, že kdyby za ní přišel kazatel a promluvil si s ní, rozmyslela by si pití a odešla by z baru!“ Tammy se na okamžik rozzářila; byla si jistá svou odpovědí a doufala, že mě takto přiměje, abych to udělal.

Rozuměl jsem jejím pocitům. Mnoho lidí si myslí, že kazatelé a duchovní znají nějaké speciální komunikační metody a argumenty, které se naučili na teologickém semináři. Když je použijí nebo vysloví, bez problémů ukončí spornou diskusi nebo lidi usvědčí z hříchu.

Je pravdou, že kazatelé zkušení v evangelizaci mají často větší praxi v rozhovorech s lidmi, kteří prožívají krizi svědomí, kteří se cítí bezmocní,

ale nemají žádnou schopnost, aby tyto lidi dokázali usvědčit z hříchu. Toto vnitřní přesvědčení dokáže probudit v člověku pouze Duch svatý. Pokud někdo ignoruje nebo odmítá působení Ducha, neexistuje žádný racionální argument, který by to mohl změnit. Apoštol Pavel připomíná, že *„… přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem“* (1K 2,14).

„Tammy,“ odpověděl jsem jí, „nemyslím si, že by to dopadlo tak, jak doufáš. Když si takový člověk uvědomí, že za ním přítel nebo člen rodiny poslal kazatele, a on o takovou návštěvu nestojí, všechno se tím jen zhorší. Není problém, abych do toho baru zašel hned teď, ale ona bude vědět, že jsi to zařídila ty, a velice pravděpodobně to naruší vaše přátelství.“

„Ona je ale v duchovním nebezpečí!“ odpověděla Tammy trochu překvapená, že nepovažuji její nápad za nejlepší.

Proč jsem váhal? Jako mladý kazatel jsem to zkoušel mnohokrát a viděl jsem, že se to dost často obrátilo proti mně. Manželky většinou doufaly, že zvolím ty správné argumenty, které by přesvědčily jejich manžely, aby se začali zajímat o Boha. Často se mi osvědčilo, že když jsem se s takovými lidmi mohl neformálně spřátelit, dokázal jsem si vybudovat dostatečnou důvěru k tomu, abych je povzbudil k upřímnému hledání a vytvořil otevřené prostředí pro rozhovory o Ježíši. Většinou však nelze lidi do Božího království dotlačit pomocí argumentů.

Vzpomeňte si na všechny vyhrocené diskuse na sociálních sítích. Jak často vidíme, že by skončily slovy: „Chci ti říci, že máš pravdu!“? Většinou tomu zabrání lidská pýcha.

Jiný obraz

Tammy v sobě měla zakořeněný ještě další rozšířený omyl: středověkou představu, že úkolem kazatele jako vyškoleného profesionála je získávat lidi pro Krista. Tento nebiblický koncept nemalou měrou přispěl k pomalému růstu (nebo dokonce početnímu poklesu) mnoha sborů. Novozákonní model nám ukazuje, že služebníkem je každý člen sboru a kazatel zastává roli trenéra – trénuje, vybavuje a povzbuzuje sbor k získávání lidí.

V dopise efezskému sboru Pavel vysvětluje dary, které Bůh dal každému z nás: *„A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla“* (Ef 4,11.12). Povšimněme si, že kazatelé nedostali dary proto, aby konali dílo služby sami; Duch svatý jim dal schopnost, aby k dílu služby *připravili svaté* (věřící). V některých překladech Bible rozděluje interpunkce tuto myšlenku na dvě části, jako by úkolem kazatele bylo, jak připravovat věřící, tak i přímo sloužit. Původní rukopisy však tuto interpunkci neobsahovaly; byla doplněna v době, kdy chápání role duchovních stále hluboce ovlivňovala představa římskokatolického kněžství.

Skutečným úkolem kazatele je zapojovat věřící do poslání, které nám všem svěřil Kristus. Ellen Whiteová nám připomíná, že „… všichni, kteří obdrželi poselství nebes a kterým Bůh svěřil evangelium, jsou jeho spolupracovníci, kteří ho mají zastupovat jako poslové lásky“.[8]

[8] Ellen G. White, *Manuscript* 21, 1900, odst. 30.

Ježíš přece neříkal svým posluchačům, že světlem světa jsou pouze *někteří* z nich. Promlouval k velkému zástupu přítomných lidí. Mnozí z nás se však tohoto úkolu obávají a kladou si otázku, jestli mají dost schopností na to, aby někoho vedli ke Kristu. Ve skutečnosti na to nemá dost schopností nikdo, ani kazatel. Bůh nás nepovolal k tomu, abychom dělali práci Ducha svatého, ale povolal nás k tomu, abychom byli nablízku lidem, v jejichž srdci Duch svatý právě působí.

Úkol pro každého z nás

Když se setkáme s někým, kdo se zajímá o víru, přirozeně nás napadne myšlenka, že bychom k němu měli pozvat kazatele, a je pravdou, že zkušený kazatel může pomoci. Je však důležité si uvědomit, že Bůh nám tohoto člověka postavil do cesty z nějakého důvodu. Je pravděpodobné, že právě ty jsi tím nejvhodnějším člověkem, který může danému člověku pomoci uvést ho do Boží církve.

Když pochopíme, že nás Bůh povolává takové, jací jsme, s obdarováním, které máme (nebo nemáme), může nás to zbavit strachu. Nemusíme napodobovat styl, slova nebo projevy kazatelů, které obdivujeme, abychom mohli přivádět lidi k Bohu. Je užitečné naslouchat těm, kterým se to daří, můžeme se od nich učit principy, jak efektivně pracovat. Zároveň ale musíme věřit tomu, že každého z nás Bůh povolal v dané chvíli právě kvůli tomu, kým jsme.

Když Bůh chtěl pověřit apoštola Pavla, povolal ho. Když potřeboval Luthera nebo Wesleyho, našel si je. Ale v této chvíli Bůh chce, abys byl světlem v tomto světě právě ty – se všemi tvými chybami i specifickými rysy. Nepřivedl člověka, který se

zajímá o duchovní věci, k někomu jinému. Poslal ho k tobě, protože se domnívá, že pro příběh, který se právě začíná psát, jsi ty ideální volbou.

Otázky k diskusi

- Jak a v čem se při předávání víry odlišuje role kazatele a běžného věřícího? Proč by nebylo správné tyto role zaměňovat?
- Proč podle textu přednášky nefunguje „přesvědčování argumenty“ a jakou roli v proměně člověka hraje Duch svatý?
- V jakých situacích máme tendenci „posílat kazatele místo sebe“ – a co nám to říká o našem chápání vlastní odpovědnosti?
- Co pro tebe osobně znamená být „světlem světa“ ve tvém každodenním životě, ve tvém prostředí a vztazích?

pátek

Na hranici Kenaanu

Naše celosvětové poslání

„Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečeni v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: ‚Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi!‘“
(Zj 7,9.10)

Úkol Božího ostatku v posledních dnech je stejný jako úkol Izraele, protože Boží láska k hříšníkům se nezměnila: máme nést Kristovo světlo všem národům.

Dokončili průzkum a shromáždili potřebné informace. Deset z dvanácti odborníků se shodlo na tom, že obsazení zaslíbené země je nemožné. Jejich argumenty dávaly smysl; obyvatelé Kenaanu byli silnější a lépe vyzbrojení a Izraelci proti nim neměli prakticky žádnou šanci. Avšak co se týče jejich informací, byl zde jeden problém – vedly je totiž k pochybnostem o Božím zaslíbení.

Bůh řekl Abrahamovi: *„Teď projdi křížem krážem tuto zemi, neboť ti ji dávám“* (Gn 13,17).

Povšimli jsme si toho, že Bůh jen málokdy žádá svůj lid o něco, co se zdá být snadné? Opustit Egypt? Farao by to nikdy nedovolil! Jít cestou, která končí u Rudého moře? Jak ho pak měli přejít?

Získat kenaanskou zemi? Jakým způsobem by ji mohli obsadit?

Ale dobře víme, že když o čtyřicet let později do zaslíbené země skutečně vstoupili, následovali schránu úmluvy. Když kněží, kteří nesli schránu, vstoupili do řeky, vody Jordánu se rozestoupily. Následovali schránu úmluvy, která byla symbolem Boží autority v nebeské svatyni i v okamžiku, když padly hradby Jericha.

V této chvíli však pochybovali o Božím zaslíbení, protože je nebrali v úvahu. Pouze dva zvědové z dvanácti věřili, že když to Bůh zaslíbil, pak se to zcela jistě naplní. Ale protože se lid přiklonil k názoru pochybovačů a nedůvěřoval Božím plánům, museli pak strávit plných čtyřicet roků na poušti.

Když se vraceli zpátky od hranic Kenaanu, Bůh lidu odhalil svůj úmysl. Nešlo pouze o průzkumnou expedici za hranice, ani o dobytí několika vesnic. Bůh řekl Mojžíšovi: *„Avšak jakože jsem živ, Hospodinova sláva naplní celou zemi“* (Nu 14,21). Je to stejný cíl, který nacházíme v knize Zjevení, kde Bůh předpovídá, že ozáří svět Kristovou slávou (Zj 18,1). Nedostatek naší víry nezmaří Boží plán znovu získat tento svět a zřídit Kristovo království. Naše nevíra ho může pozdržet, ale nemůže ho zastavit. Boží sláva ozáří celý svět! Bůh neřekl: „Tato část Země bude naplněna Hospodinovou slávou.“ On si dělá nárok na celý svět.

Vždycky se jednalo o celý svět

Ať již mluvíme o starozákonní, nebo novozákonní církvi, Boží cíl byl vždy stejný, zahrnoval celou naši planetu. Prostřednictvím proroka Izajáše sdělil: *„Dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země“* (Iz 49,6). *„Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde“* (Iz 60,2.3).

V rámci principů velkého sporu, které odrážejí Boží povahu, dal Bůh lidem pozoruhodnou míru svobody. Můžeme se od něj odvrátit a žít podle vlastních představ (viz Sk 14,16). Samotná existence národů světa je důkazem, že tato svoboda je skutečná. A dravá zvířata vystupující z moře v Danielově vidění ukazují, že tato svoboda přináší na naši planetu spoustu problémů. Generaci za generací větry válek rozbouří hladinu moře a způsobují nesmírnou bolest a utrpení, zatímco moc se neustále přesouvá mezi světovými velmocemi. Tento neklid neskončí, dokud nenastane soud a Syn člověka nepřevezme své království: *„A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno“* (Da 7,14).

Úkol Božího lidu v posledních dnech je stejný jako úkol Izraele, protože Boží láska k hříšníkům se nezměnila: máme nést Kristovo světlo všem národům, jak napsal Jan: *„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: ‚Bojte*

se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod'" (Zj 14,6.7).

Téměř na hranici

Stejně jako kdysi Izrael, i my dnes se nacházíme téměř na hranici zaslíbené země. Většina z toho, co Bůh předpověděl v knize Daniel, se už vyplnila nebo se to odehrává přímo před našima očima. A podobně jako Izrael máme povzbudivé svědectví od někoho, kdo do zaslíbené země už „vstoupil" ve vidění a vyzývá nás k věrnosti:

„Čekají nás velké těžkosti a zkoušky. Cesta kupředu bude vyžadovat velkou odvahu a vytrvalé úsilí. Všechno však závisí na tom, jak budeme důvěřovat našemu Průvodci, který nás až dosud bezpečně vedl. Nepodlehneme v této době nedostatku víry, nedůvěře nebo strachu? Nedopustíme se kompromisu se světem, který by nás odvrátil od nebeského Kenaanu?"[9] V tuto chvíli jde o to, jestli zopakujeme stejnou chybu, kterou udělal Izrael, a zůstaneme na světě ještě jednu generaci.

Je naprosto zjevné, že ve světě je mnoho „obrů", ze kterých máme strach. Možná se nám zdá, že mocnosti temnoty mají větší moc, větší vliv i více prostředků. Na jedné straně si uvědomujeme, že naším úkolem je přinášet světu poselství, které nám Bůh svěřil a které v nás budí radost, ale na druhé straně v nás vyvolává úzkost při pomyšlení na svět, kterému ho máme předat: „Tuto zprávu? Těmto lidem? Jakým způsobem to máme dělat?"

Jsme v pokušení vycházet z údajů různých studií a z empirických dat, která říkají, že vliv křesťanství ve světě radikálně slábne. Církve opouští mnoho lidí. Mladí lidé se odvracejí od náboženství. Lidé dokonce odmítají samotnou představu, že existuje nějaká objektivní pravda. Jak máme takový svět osvítit Kristovou slávou? Zdá se, že tato mise je odsouzena k neúspěchu.

Navzdory tomu všemu nám Bůh připomíná stejnou pravdu, kterou vyslovil během dne, kdy Izraelci odmítli jeho výzvu: „*Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou*" (Zj 18,1).

Bůh nás vyzývá, abychom si nárokovali svět, který bude patřit jemu. Překonejme obavy, vykročme kupředu a překročme hranici do Kenaanu. Musíme si uvědomit, že věřit Bohu navzdory tomu, co říkají kritici, vyžaduje odvahu. Zůstaňme Bohu věrní. Řekněme někomu to, co víme o Ježíši. Postavme se na stranu světla, které zanedlouho osvítí celý svět.

[9] Ellen G. White, *Review and Herald*, 29. listopadu 1881.

Otázky k diskusi

- Proč lidé (Izrael v minulosti a my dnes) často více důvěřují „informacím" a současným okolnostem než Božím zaslíbením?
- Co prakticky znamená šířit „Kristovo světlo všem národům" v dnešním světě, který častokrát víru spíše odmítá?
- V čem se naše současná situace podobá Izraeli na hranici Kenaanu – a jaké „obry" dnes vnímáme jako překážku?
- Jak může naše víra nebo nevíra ovlivnit naplnění Božího poslání – může ho skutečně zdržet, nebo spíše vyřadit pouze nás?

Dokud nepřijde

Věrní až do konce
Ellen Gould Whiteová

To, co církev v těchto nebezpečných dnech potřebuje, je armáda opravdových pracovníků, kteří se podobně jako Pavel připravili k užitečné službě, mají hlubokou zkušenost s Bohem a jsou horliví. Bible je zbrojnicí, která nám umožňuje vyzbrojit se pro zápas.

Během své dlouhé služby Pavel ve své věrnosti vůči Spasiteli nikdy nezakolísal. Ať už byl kdekoli – před zasmušilými farizeji nebo římskými úřady, před rozzuřeným davem v Lystře nebo odsouzenými hříšníky v makedonském vězení; ať už jednal s vyděšenými námořníky na ztroskotané lodi, nebo všemi opuštěn stál před Neronem a bojoval o svůj život –, nikdy se nestyděl za věc, kterou hájil. Jediným důležitým cílem jeho křesťanského života bylo sloužit Tomu, jehož jménem kdysi pohrdal. Od tohoto cíle ho nemohly odvrátit ani odpor, ani pronásledování. Podpírala a posilovala ho víra, upevněná úsilím a očištěná oběťmi…

Praví Boží služebníci se nebudou vyhýbat nesnázím ani odpovědnosti. Z pramene, který nikdy nevyschne, čerpají ti, kdo upřímně touží po Boží moci, sílu, která jim umožňuje čelit a odolávat pokušením a plnit povinnosti, které jim Bůh ukládá. Díky milosti, kterou přijímají, se zdokonaluje jejich schopnost poznávat Boha a jeho Syna. Toužebně si přejí stát se užitečnými služebníky svého Pána. Čím déle

kráčejí po cestě křesťanství, tím více sílí *„milostí Krista Ježíše“* (2Tm 2,1). Skrze tuto milost mohou věrně svědčit o věcech, které slyšeli. Poznáním, které dostali od Boha, nepohrdají ani je nezanedbávají, ale svěřují je věrným lidem, kteří zase učí další.

Ve svém posledním dopise, určeném Timoteovi, vytyčil apoštol před mladým pracovníkem vysoký ideál a zdůraznil, jakými povinnostmi je jako Kristův služebník pověřen. *„Usiluj o to,“* píše Pavel, *„aby ses před Bohem osvědčil jako dělník, který se nemá zač stydět, protože správně zvěstuje slovo pravdy. … Vyhýbej se mladické prudkosti, usiluj o spravedlnost, víru, lásku a pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce. Nepouštěj se do hloupých sporů, v jakých si libují nepoučení lidé; víš, že vedou jen k hádkám. Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce. Snad jim dá Bůh, že se obrátí, poznají pravdu…“* (2Tm 2,15.22–25).

Apoštol varoval Timotea před falešnými učiteli, kteří se budou snažit proniknout do církve. Řekl: *„Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní … budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň“* (2Tm 3,1–5).

„Avšak se zlými lidmi a podvodníky to půjde stále k horšímu,“ pokračuje Pavel, *„neboť klamou jiné i sebe. Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení… Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“* (2Tm 3,13–17).

Bůh učinil dostatek opatření, abychom mohli úspěšně bojovat proti zlu, které je v tomto světě. Bible je zbrojnice, v níž se pro tento boj můžeme vybavit. Bedra bychom si měli opásat pravdou. Naším pancířem musí být spravedlnost. V ruce musíme mít štít víry a na hlavě přilbu spasení. Mečem Ducha, jímž je Slovo Boží, si můžeme razit cestu spletitými překážkami hříchu.

Pavel věděl, že pro církev nastává období velkého nebezpečí a že ti, jimž

byly sbory svěřeny, budou muset věrně a svědomitě pracovat. Proto napsal Timoteovi: *„Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám pro jeho příchod a jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování“* (2Tm 4,1.2).

Apoštol se obával, že by mírná a ústupná povaha mohla vést Timotea k tomu, že by se vyhýbal důležité součásti své práce. Proto mu radí, aby věrně káral hříchy a ostře napomínal ty, kdo se dopustili závažných provinění. Měl to však dělat *„v trpělivém vyučování“* (2Tm 4,2). Své výtky měl odůvodňovat a dokládat pravdami obsaženými v Božím slově, a tak projevovat Kristovu trpělivost a lásku.

Mnozí, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťané, a cítí se být povoláni k vyučování druhých, budou pyšní na lidskou moudrost, budou pohrdat vlivem Ducha svatého a budou mít odpor vůči pravdám Božího slova. Proto se nechají svést a odvrátí se od Božích požadavků. Pavel upozornil Timotea: *„Přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím“* (2Tm 4,3.4).

Apoštol zde nehovoří o těch, kteří otevřeně přiznávají svou nevěru, ale o údajných křesťanech, kteří podléhají svým sklonům, a tak se stávají otroky svého vlastního „já“. Tito lidé jsou ochotni naslouchat pouze takovým učením, která jim nevytýkají jejich hříchy ani neodsuzují jejich rozmařilý způsob života. Jasná slova věrných Kristových služebníků je urážejí, a proto vyhledávají učitele, kteří je chválí a lichotí jim.

Bůh oznámil svou vůli, a proto je pošetilé pochybovat o tom, co vyšlo z jeho úst. Když promluvila věčná Moudrost, nemusí již člověk řešit žádné sporné otázky ani zvažovat žádné nejisté možnosti. Vše, co se od něj žádá, je jasný a upřímný souhlas s vyslovenou Boží vůlí. Poslušnost je nejvyšším požadavkem rozumu i svědomí.

Pavel pokračoval ve svém napomínání: *„Ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě“* (2Tm 4,5). Apoštol se chystal završit své životní dílo a přál si, aby Timoteus zaujal jeho místo. Chtěl, aby chránil sbory před nejrůznějšími bludy a kacířstvím, kterými se je nepřítel bude snažit odvrátit od prostých pravd evangelia. Proto Timotea varoval, aby se vyhýbal všem pomíjivým podnikům a svazkům, které by mu mohly bránit v bezvýhradné odevzdanosti Božímu dílu. Vyzval ho, aby s radostí snášel odpor, potupu a pronásledování, jimž bude vystaven pro svou věrnost. Chce-li se plně osvědčit ve své službě, musí využít všech dostupných prostředků ke konání dobra pro ty, za něž Kristus zemřel.

Pavel svým životem představoval pravdy, jimž učil, a v tom spočívala jeho síla. Byl si vždy hluboce vědom své odpovědnosti a úzce spolupracoval s Bohem, který je zdrojem spravedlnosti, milosti a pravdy. Přimkl

se ke Kristovu kříži jako k jediné záruce svého úspěchu. Spasitelova láska pro něj byla nepomíjející pohnutkou, která ho podpírala v jeho vnitřních bojích a v zápasech proti zlu, když ve službě pro Krista kráčel kupředu a odolával nevlídnosti světa a odporu svých nepřátel.

V dnešní nebezpečné době se církev neobejde bez zástupu pracovníků, kteří se stejně jako Pavel vzdělávali k užitečné službě, mají bohaté zkušenosti s Bohem a jsou naplněni horlivostí a nadšením. Je zapotřebí posvěcených a obětavých lidí, kteří se nebudou vyhýbat zkouškám ani odpovědnosti, kteří jsou stateční a věrní; lidí, v jejichž nitru se Kristus stal nadějí „*na Boží slávu*“ (Ko 1,27) a kteří budou kázat Boží slovo ústy, jichž se dotkl posvátný oheň. Kvůli nedostatku takových služebníků Boží dílo upadá a zhoubné bludy otravují jako smrtelný jed mravy a maří naděje mnoha lidí.

Až osvědčení služebníci zestárnou a obětují své životy pro pravdu, kdo je nahradí? Převezmou naši mladí lidé z rukou svých otců posvátný odkaz? Připravují se na to, že jednou obsadí prázdná místa, která se uvolní smrtí věrných? Budou dbát na apoštolův příkaz? Zaslechnou navzdory všem pokušením k sobectví a ctižádosti, která na mladé lidi doléhají, volání k povinnosti?

Pavel uzavřel svůj dopis osobními vzkazy pro různé členy sboru. Znovu zopakoval naléhavou prosbu, aby za ním Timoteus co nejdříve přišel, pokud možno ještě dříve, než nastane zima. Psal o své osamělosti, způsobené tím, že ho někteří jeho přátelé opustili a jiní museli odejít kvůli neodkladným záležitostem. Aby Timoteus neváhal a neměl obavy, že by ho sbor v Efezu mohl postrádat, apoštol mu oznámil, že již vypravil Tychika, aby ho zastoupil.

Ještě se zmínil o tom, jak probíhal jeho výslech před Neronem, že ho opustili jeho bratři a že při něm stál jen milostivý Bůh, který dodržuje svou smlouvu. Potom Pavel ukončil svůj dopis, přičemž svěřil milovaného Timotea pod ochranu nejvyššího Pastýře, který se bude i nadále starat o své stádo, i kdyby pastýři, kteří jsou mu podřízeni, museli zahynout.

– Ellen Goud Whiteová

O autorce: Ellen G. Whiteová. Tento článek je výběrem ze 49. kapitoly „Pavlův poslední dopis“ z knihy *Poslové naděje a lásky*, Praha: Advent-Orion, 2005, s. 288–293.

Adventisté sedmého dne věří, že Ellen Whiteová (1827–1915) během své více než sedmdesátileté veřejné služby uplatňovala biblický dar proroctví.

Otázky k diskusi

- Co znamená být „věrný až do konce“ v dnešní době plné tlaku, kompromisů a nejistoty?
- Jak může hluboká osobní zkušenost s Bohem ovlivnit naši schopnost obstát ve zkouškách a službě druhým?
- Proč mají lidé tendenci vyhledávat „příjemná“ učení místo pravdy – a jak tomu může křesťan odolat?
- Jak se může a má dnešní generace mladých lidí připravit na převzetí odpovědnosti za víru a službu v církvi?
- Co konkrétně dnes znamená „nezakolísat ve věrnosti“ jako apoštol Pavel? V jakých situacích je to pro nás nejtěžší?